

Ádám Szilamér

A FÁJDALOM MEGTISZTÍT

Akkor építették az Oázist, amikor az emberek mélyeket kezdtek lélegezni, és hangossá vált számukra az élet. A piaci rést kihasználva néhány befektető álmodta meg, és amikor az északi hideg szél fölerősödött, a csillagok alatt rakták le ünnepélyesen az alapkövet.

Az épület nagy levegőt vett és megtelt emberekkel. Azt adta a kiváltságosoknak, amit másoknak a család: csendet és nyugalmat. Meg masszázst, jógát, wellnessst, szóval a modern pihentetőipar különféle vívmányait.

Ahogy az autót a mélygarázsban leparkolta és a liftből egyenesen a recepcióhoz szállt ki, csak a letisztult, hatalmas előteret látta, és olyan derengést, mintha valami földi ragyogás töltötte volna be a teret. A fa betoldások kellemes hangulatot adtak a betonfalaknak. Balra a tengerre nyílt a kilátás, az üveg megszakítások nélkül nyúlt ki az épület másik végébe, a szemnek már befoghatatlanul, egyúttal folyosót is képezve a recepció mögötti közösségi térhez. Mintha a szabadba érkezett volna. A recepció fölött csak egy tömör mondat állt, más nem törte meg a letisztult formákat: A fájdalom megtisztít. Mély levegőt vett, még egyszer, utoljára megpróbált kilépni az igazi életéből. A beköltözők hajlamosak az Oázist vallásos elragadtatással leírni, de nehezen szakadnak bele a kinti pörgésből.

Kellemes kisugárzású nő és férfi üdvözölte George-ot, telefonját egy QR-kód-leolvasóhoz tartotta, a recepcióskok végig mosolyogtak, ahogy a képernyőjükön megjelent adatokból megismerték vendégüket. Tíz nap, teljes ellátás, szigorított csomag, húszezer dollár fizetve. A férfi pötyögött valamit a képernyőn, elővett egy karkötőt, majd alataóan lágy hangon megkérte a vendéget a telefonja kikapcsolására, George ismét nagyot lélegzett, attól a néhány ismerősétől, akik esetleg kereshették, még este elbúcsúzott, a telefon képernyője egy picit őt is elsötétítette. A recepciósk elvette tőle, és a háta mögött nyíló szekrénybe helyezte további értékeivel. Majd egy másik szekrényből fehér köpenyt, fürdőlepedőt, törülközőt, papucsot vett elő, és a tetejére egy kis füzetecskét

helyezett. Erre, kérem, mondta ezután. A nő egy márványszobor ráncstalanságával mosolygott, és üdvözölte a következő vendéget.

A főépületet egy üvegfolyosó kötötte össze a lakószobákkal. A folyosót fák és bokrok levelein áthatoló szemcsés fény világította be. Egy körépületbe érkeztek, a szobákba az épület belsőjéből nyíltak az ajtók, a panoptikum öre helyett viszont lent, közepén, tibeti hangtálak kiterítve. A feláras negyedik emeleten nyílt az ajtaja, a karkötőt érzékelve már egy lépés távolságból hallatszott a zár kattánása. George belépett, a recepciós kellemes pihenést kívánt és ellebegett. Az épület kifelé nyílt, hatalmas ablakok néztek a tengerre. Nem bánta meg a felárat a választott kilátásért. Az ajtóból nézve a part vonala átlósan kettészeli az ablakot, a bal felső részt a víz türkize, a jobb alsó sarkot a homok sárgája, a sziklafal szürkéje, és a fölötte tornyosuló hegy erdőjének zöldje tölti be.

A fehér köpenyébe öltözött, csodálta a kilátást, tudta, hogy tíz napig ez lesz a legizgalmasabb, amit nézhet. A fantomrezgések miatt folyton a köpenyének zsebéhez kapott. A hasa üresen morajlott, de ma nem eszik. Érezni akarta az unalmas éhség okozta tompa fájdalmat. Most már tudta, hogy csak az első néhány nap nehéz, utána elkezd kitisztulni a feje, mint amikor a másnaposság szorítása kezd enyhülni. A tíz nap után pedig már-már földöntúli erővel szállhat vissza a munkába. George tudja, hogy az Oázis felfedezése nélkül nem tartana ott, ahol. És csak ez a gondolat tartotta benne mindig a lelket az első nap éhezése, majd a kalóriacsökkentett további hét alatt, hogy ha kikerül innen, olyan erővel ugorhat a munkába, hogy nem kell semmiféle stimuláns a csúcsteljesítményéhez.

Az első napok: árván maradt gyerekek néma sírása. A folyamatos éhséget a még kegyetlenebb unalom borítja be. A reggeli hangtálak selymes hangján kívül csak a táj egyhangú egyszerűsége öleli körbe.

George még sosem érezte ennyire egyedül magát. Nem találta a helyét, reggel azonnal a partra ment, hátradólt egy napozóágyban, a tenger lassú hullámzását nézte, majd visszament a főépületbe, ahol egyesek az ebédhez készülődtek. A hasának mély üressége elküldte onnan, majd a tenger fölé boruló erdőbe ment, a fákat nézte, ahogyan szikáran állnak évszázadokon keresztül, és ezt a rendíthetlenséget irigyelte, de valami volt, valami kényelmetlen, ami miatt nem tudott a néma élők körében maradni, újból visszament az épületbe, izzadt, és

a hideg is rázta, majd le a partra, és egész nap, mint egy kísértő szellem, nyughatatlanul mászkált fel s alá. Az első nap mindig ilyen, még valahol mélyen a fülében dübörög a munka, és a munka utáni lerészegedések zaja. Hard reset, mondják sokan, nyakon öntve egy kis dopaminbőjttel. Az épület sóhajtozik, ha beszélni tudna, szánakozva hallgatna.

A második nap elejére valahogy épp annyira ürül ki a szellem, hogy a semmittevéshez nem kapcsolódik kínzó érzés. Ekkortól vesznek részt a bentlakók különböző rekreációs tevékenységeken. Az első nap kínzó bolyongásai után szigorú rendszerben töltik fel magukat. A kora reggeli félhatos ébredés után egy félórás nyújtás következik. George minden évben a második nap első nyújtásán érzi, hogy mennyire nincs tisztában a testével, és az, ami másoknak sportolói karriert nyújt, számára csak a munkahely, étkező, otthon háromszögében való ingázásra alkalmas. Ezután következik a reggeli, ami mindennap szigorúan ugyanaz, az Oázis tulajdonságait szimbolikusan egy étkezésbe összehozó kókuszos parfé, erdei gyümölcsös granolával. Ahogyan a gyümölcsök elfekszenek George gyomrában, a megnyugvást, hogy végre ételt kapott, az elégtelenség fenyegető nyomasztása árnyékolja be, és az első gondolatok, amiket el kell fojtsen magában, hogy kiüsse valamelyik társa kezéből a poharat, és a szokásos módon zabálja be az egészet. A nyújtáskor tanult légzőgyakorlatra gondol, majd miután felveszi a túraruháját, amit szintén az Oázis bocsátott rendelkezésére, egy rövidebb hegyi menetre indulnak.

Ahogy tágul a tüdeje és megtelik levegővel, legszívesebben felsírna, mint egy csecsemő, és ilyenkor bánja, hogy ebből kimarad egész évben, csak rémálmából ébredve zihál hevesebben levegőért kapkodva. Az erdőből kivezető szerpentineken a tenger fölé emelkednek, érzi, hogy az ereje nem fogja sokáig hangtalanul hajtani, és lemarad néhány lépésre, hogy eltitkolja hangos zihálását az előtte haladó nőtől. Ahol messze rálátni a tengerre, ott mindig pihennek. A tíz fős kis csapat kedélyesen társalog, George némán fújja ki magát. Mindenféle ember van itt, csak most néz rajtuk végig. Biztos közös pontok: mindenki egész évben halálra dolgozza magát, és teli vannak pénzzel.

Aztán a nő is lelassul, George is, hogy tartsa a kettejük közti hangszigetelt távolságot, így viszont lassan lemaradoznak a csoporttól. A nő vádliját nézi, és a fényes haját, a fehér arcélét. Ha tovább lassulnak, a lihegése is megszűnik. A nő hátra-hátrapillant, aztán

felgyorsít, hogy utolérjék még a pihenő előtt a többieket. George vele gyorsul, mintha madzagon lennének összekötve. Aztán megint a csoporttól távol nézi a mindent beterítő türkiztengert. A nő a csoportvezető táskájából előkerült banánnal érkezik a férfihoz, ez a te részed, mondja lágyan, és bemutatkozik. George is illedelmesen válaszolja a nevét, majd, mint egy teknősbéka, visszahúzódik magába a társalgás lehetősége elől. A nő értetlenül figyel, rámosolyog és visszamegy a csoporthoz. George pedig, mint az anya, aki leteremti megbotlott gyermekét, szidja magát infantilis zavaráért. Hogy aztán újra a nő után szegődjön, és kövesse néhány méteres távolságból, gyönyörű arcélét figyelve, egész a csúcsig.

És a sós szellő, a puha fű, a kék ég és a táncoló madarak megszabadították a túrázókat izzadt fáradtságuktól. A vezető törökülésre utasította a kis társaságot. George utálta. A lábai nem akartak az összegabalyodó helyzetben maradni, kifózisos háta pedig folyton hátrahúzta. Hogy valamennyire ülve maradhasson, aránytalanul előredőlve egyensúlyozott, így viszont a bokáját érte kényelmetlenül nagy terhelés. Emiatt aztán néhány percnyi kínlódás után mindig feladta, lábát kibogozta, felhúзва maga elé helyezte, majd hátradőlő felsőtestét karjaival támasztotta ki, hogy megkezdődhessen a tenyerének pirosra nyomása és ujjainak lassú, de legalább kevésbé fájdalmas lezsibbadása. A túravezető mély lélegzetet vett, hangosan fújta ki a levegőt, hogy jelezze a társaságnak a megfelelő ritmust. Könnyed pózokban kellett kitartaniuk magukat néhány percig, majd tíz perc csendes meditáció következett. Most mindenki elvonulhatott, George a tenger felé ült, és nézte a víz lassú mozgását, ami innen, távolról egy békés lény lélegzésének hatott.

Visszafelé mindig gyorsabb, hajtja az erősödő éhség, bár a lejtőn lefelé elkezdi érezni a térdeit, ahogy a minden lépéssel erősödő lendületet kell visszafognia és csillapítania. De már nem állnak meg, csak lent, és George egyszer csak az ebédlőben találja magát, és most ébred föl, és ismét magát szidja, hogy nem volt képes beszélni a fehér arcú nővel. Bár az intézményben mondhatni ellenjavallott bárminemű szexuális közeledés a beköltözők között, kimondatlanul is a társas kapcsolatok építésére találták ki a programokat, hogy így pótolják a versenyszféra állandó pörgésében kiégett, magányos napokat. Az étkezdében is kétfős asztalok, pontosan annyi helyel, amennyien a turnusban épp jelen vannak. George számára ez a legnagyobb kihívás.

Ha bárki közeledik hozzá józanon, vagyis a munka utáni bulikon kívül, akkor vagy rideg titkárhangon kezd el beszélni, vagy zavarában a teljes szótlanság pajzsa mögé bújik, mely bár könnyű, annál átlátszóbb és törékenyebb. Ilyenkor még a nyakát is próbálja behúzni, hátha úgy teljesen eltűnhet a beszélgetésből.

A nagyterem egyik ablak melletti asztalához ül, és várja, kit dob a sors mai étkezőpartnernek. A fehér arcélú nő srégen vele szembe ül le egy középkorú nő társaságában. Amikor meglátja, a férfit mosolyog, majd ő finoman vissza rá, miközben egy magas férfi ül le vele szemben. Szabad, kérdezte, majd többet nem szólalt meg. A lábai nem fértek, folyton George térdének nyomódtak, amire ő csendes morgással reagált. Csak járjon le, gondolta, mire kihozták a pontosan kiporciózott csirke jalfrezit a mangó chutneyval, ami végre feltölti a gyomrot, bár nem teljesen, hogy majd a vacsorával együtt még beférjenek a napi ezeröttszáz kalóriába. Imádta, ahogyan az Oázisban főznek, szinte egyszerre szolgáltak fel mindenkinek, és szinte egyszerre is ette meg mindenki. Nemsokára megszólalt egy gong, az étkező kiürült, a szobákban pedig mindenki megkezdte az egyórás délutáni szundit.

Hogy aztán ismét a hangtálak túlvilági hangja ébressze. Belekgorgott a gyomra az ébredésbe. A kevés étel és a délelőtti túra most egyszerre ütött ki rajta, mintha megverték volna, úgy ébredt a világos kis szobában. Érezte, hogy él, és emiatt a fájdalmat perverz módon élvezte is. Ilyenkor érzi, hogy mennyire is hiányzik ez az életéből. Reflexszerűen a mobilját kezdte keresni, majd lassan felépült benne a valóság, levánszorgott az épület előtti füves térre, ahol sokan már újra szunnyadozó pózokba vetették magukat. Volt, aki a fákat nézte, volt, aki a körmét rágta, vagy a bőrkeményedést piszkálta a talpán. A nőt kereste, mindhiába. Az edző aztán mindenkit köszöntött, és megkezdtek a másfél órás, alacsony intenzitású, saját testsúlyos edzést – hosszan kitartott pózok, lassú kocogás, gyors séta –, George egyenletesen izzadt, most már örült volna, ha nem látja meg a nőt, ahogy egyre vizezsebb lett a pólója, finoman egyre nagyobb távolságot is kezdett tartani a többiektől, és mint a kisgyerekek, csak a földet nézte végig, ha ő nem lát másokat, talán őt sem látják.

Kötélen húzta egy vékony gyerek a súlyos időt. Az edzés után az emberek különböző csoportokra oszlottak, volt, aki kertészkedni, volt, aki főzni tanult, George egy hideg zuhany után a masszázusra jelentke-

zett. Szúrós feszültség terítette be, nem érezte jól magát, az életén kattogott, hogy vajon a beosztottjai tartják-e az ütemtervet, és hogy mennyi osztalékot kapott az egyik befektetéséből, a telefonja után sóvárgott, elmúlik, mondta magában, elmúlik hamarosan, próbált lenyugodni, elvett néhány vékony szeletre feldarabolt répát, és elmajszolta, míg a masszázsszobáig ért. A pótcselekvés valamelyest lenyugtatta, de ekkor a gyomra kért még enni, ez is elmúlik, és a vacsorán jártatta az eszét, miközben a kemény kezek végigdolgozták a bogos hátát. Fájt. Hogy kellemesebb legyen, a nőre gondolt. A vádliját látta maga előtt, nem is az arcát, és gyengéden merevedni kezdett a farka. Rég érzett ilyent, és most sem tarott soká. Ahogy a masször az egymásra bogosodott izmokat masszírozta szét, a fájdalom kioltotta a vágyát.

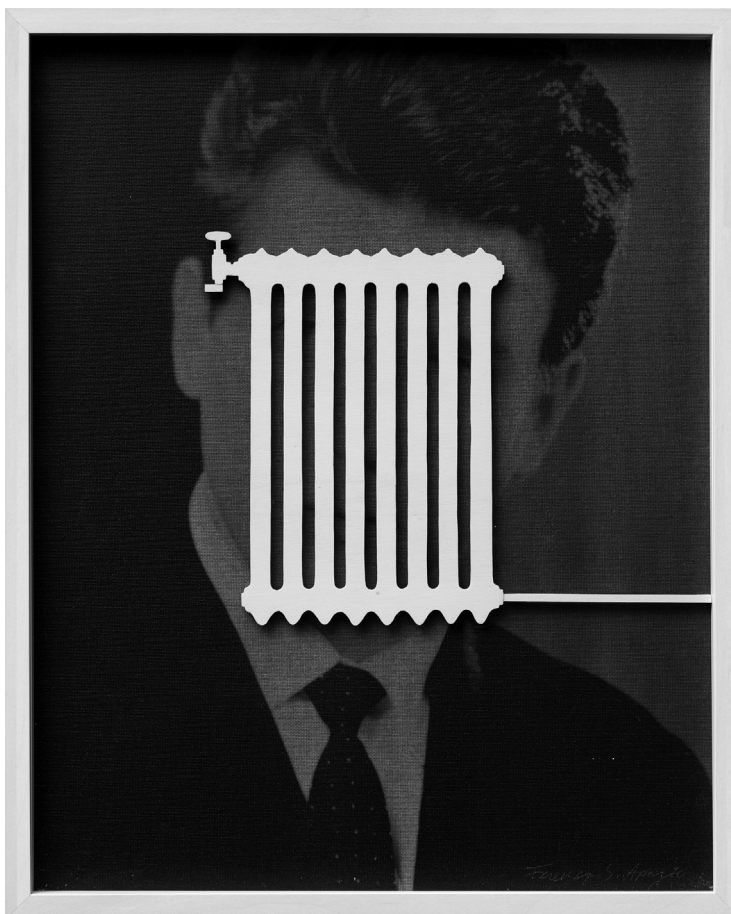
A nap végéhez közeledve egyre jobban kezdett fájni az egész teste. *A fájdalom megtisztít*, jutott eszébe az előtérben kihelyezett felirat, és tudta, hogy mennyivel jobb lesz ezután visszatérni az életbe. Jobb lesz, jobb lesz, mondta magában, a hátára figyelt, a masször vasujjaira, ahogy roppannak a bogok a hátában, és ettől megfélemedezett a külvilági dolgokról. A mellette levő masszázsszobára a nő feküdt fel. Mintha megérezte volna, becsukta a szemét, és azt képzelte el, hogy az ágyra felfeküdt nőt masszírozza. Nem kell beszélni hozzá, egymásra sem néznének, így talán ő sem menekülne el.

Aztán két liter vízzel és egy finom mosollyal vetettek véget a masszázsnak. George levánszorgott a partra, a nap lassan a hegyek mögé bukott, az üres hasába pedig fájdalmasan csorgatta be a homokban ülve a vizet. Ingerült lett, most az éhségtől, a hátát mintha elverték volna, még nem érezte a masszázs frissítő hatását (és azt is tudta, hogy holnap izomlástól fog lüktetni), átkozódni kezdett csendben. Végignézett a többi bentlakón és mindenkin a feszültséget látta. A jóga helyett a parton ült, és a vacsorát várta. A tenger csendben zúgott és a horizonton elúszó óriáshajók halvány sziluettjében villogó lámpákat figyelte.

Fékezni próbálta magát a tonhalsaláta elfogyasztásakor, térfogatra elegendő adag, de tudta, hogy éjjel nem szabad felébrednie, mert akkor az éhségtől nem tud majd visszaaludni. A fájdalom megtisztít, motyogta magában, most nem látta a nőt, egy picit ez is fájt, és senki nem ült le mellé, és ahogy felfigyelt, látta, hogy többen is hiányoznak. Egy gong

a lefekvés idejét jelezte. Lassan mindenki a szobájába indult. George még várt kicsit, majd utolsóként, mikor a halk csevegések már nem hallatszottak, a többiek után ment. Hideg vízzel zuhanyozott, a fájdalom megtisztít, a kurvaanyját, eresztette ki összeszorított fogakkal, majd vacogva az ágyába bújt. Csak járjon már le.

Még egy életnyit, ugyanebből.

Kép szimbólummal 6., 2021